

Nr 471.

Av herr **Andersson** i Löbbo m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 214, med förslag till taxeringsförordning.

En viktig förutsättning för åstadkommande av en rättvis taxering torde tvivelsutan vara, att fullt tillförlitliga uppgifter beträffande de skattskyldigas inkomst och förmögenhet stå taxeringsmyndigheterna till buds. Dessvärre kan det konstateras, att den uppgiftsplikt, som enligt taxeringsförordningen åligger de skattskyldiga, ej ensamt fyller sitt ändamål, enär en väsentlig del uppgiftspliktiga endera av okunnighet eller ock för att undandraga sig en del av skattebördan uppge sina inkomster och sin förmögenhet allt för lågt. Av stor betydelse är, att de inkomster, som härleda sig från i bank, annan penningförvaltande inrättning eller hos enskilda inestående kapital, bli uppskattade till sitt verkliga belopp. Dylik inkomst torde tvivelsutan kunna anses vara av avsevärt mera lättförvärvad karaktär än inkomst från de flesta övriga inkomst-källor.

I nu gällande taxeringsförordning stadgas skyldighet för bankbolag, sparbank eller annan penningförvaltande inrättning att på anmaning av ordföranden i taxeringsnämnd eller landskamrerare lämna uppgift å *namngiven* skattskyldigs ränteinkomster ävensom beloppet av den skattskyldiges inestående medel vid viss angiven tidpunkt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 214 med förslag till taxeringsförordning föreslås i § 35 i huvudsak oförändrade bestämmelser angående omförmälda uppgiftsskyldighet. En betydande svårighet för att kunna på ett effektivt sätt utnyttja en dylik bestämmelse ligger emellertid däri, att taxeringsnämndens ordförande i regel ej har kännedom om var den skattskyldige har sina medel inestående, utan får ordföranden, när skäl till misstanke mot den angivna deklarationens riktighet föreligger, ofta för en enda deklaration sända anmaning till flera penningförvaltande inrättningar, utan att måhända ändå träffa just den, där medlen äro placerade. I många fall bli därför de föreslagna bestämmelserna av synnerligen ringa värde.

Den enda möjligheten för att på hithörande område kunna åstadkomma ett mera tillfredsställande taxeringsresultat torde vara, att banker, andra penningförvaltande inrättningar samt enskilda låntagare ålades att utan anmaning lämna uppgift för varje insättare eller långgivare angående såväl under beskattningsåret upplupen ränta som även totalbeloppet av de inestående eller lånade medlen vid beskattningsårets slut. För att ej i onödan betunga de uppgiftspliktiga torde vara lämpligt göra det undantaget, att för skattskyldig, vars

årliga ränteinkomst ej uppginge till 20 kronor eller vars sammanlagda belopp av innestående medel likaledes ej uppginge till 500 kronor, skulle uppgiftsplikt utan anmaning ej föreligga. Småbelopp, understigande ovan nämnda 20 respektive 500 kronor, torde ej heller ha någon större betydelse för möjligheten att åstadkomma ett gott taxeringsresultat.

Beträffande medel placerade hos enskilda låntagare förtjänar beaktas, att vare sig nuvarande taxeringsförordning eller Kungl. Maj:ts förslag till ny sådan lämnar möjlighet för taxeringsmyndigheterna att ens på anmaning erhålla uppgift rörande förekomsten och storleken av sådant kapital. En utökning av uppgiftsplikten även till enskilda låntagare komme att verka kontrollerande i dubbel mätto, enär en sådan uppgift verifierar såväl långgivarens utlånade medel som låntagarens skulder.

Med stöd av vad här ovan anförts, få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 214, med förslag till taxeringsförordning, att styrelsen för bankbolag, sparbanks och annan penningförvaltande inrättning samt enskilda låntagare åläggas att årligen utan anmaning för varje insättare, delägare eller långgivare lämna uppgift angående *dels* ränteinkomsten under beskattningsåret och *dels* hela beloppet av de vid beskattningsårets slut innestående medlen, dock att ränteinkomst under 20 kronor pr år eller kapitalbelopp under 500 kronor icke behöver uppgivas.

Tillika få vi hemställa, att vederbörande utskott måtte, i mån av bifall till vår berörda hemställan, vidtaga erforderliga ändringar i förordningens text.

Stockholm den 28 mars 1928.

Fr. Sundström.
J. H. Blomquist.

J. W. Mårtensson.
Gust. L. Johnsson
i Kalmar.

Abel Andersson.
Allan Andersson.
Henrik Frost.